

17 april 1968 – interview mevrouw Smeenge

Een prachtig artikel – vermoedelijk in de Emmer Courant. Mevrouw Smeenge is aan het woord op een wijze die we allemaal van haar kennen: krachtig, recht toe – recht aan. Eerst komen de paarden en dan de rest. De redacteur van de krant heeft een knap staaltje werk verricht. Hij heeft niet alleen de woorden van mevrouw Smeenge natuurge trouw opgetekend, maar ook een fantastische beschrijving van haar persoon gegeven. Een compliment!

„Je moet maar kijken” of „Je zult wel gelijk hebben” is er bij haar niet bij. Kort en bondig formuleert zij haar mening en als u het er niet mee eens bent is dat haar een zorg. Wat zij weet over de paardesport, over ruiters, leerlingen en, in het bijzonder, over haar dieren, weet zij, daar houdt zij aan vast, daar is geen plaats voor iemand die zegt: „Ja, maar...”

Want „ja, maar” bestaat niet, heeft in haar leven, dat begon op ’n boerderij en daar zal eindigen ook - daar is ze zeker van - altijd een centrale plaats ingenomen.

Die enigszins kleine, tengere vrouw is mevrouw L. Smeenge - Drenthe, eigenaresse van het paardensportcentrum „De Hondsrug”, te Borger.

PAARDEN DE DUPE

„De paardesport in Drenthe? ’t Ziet er naar uit, dat het een soort van recreatieobject wordt en dan krijgt het iets van roekeloosheid en daarvan zijn in de eerste plaats de paarden de dupe. Want er wordt in de regel veel te licht over het houden van paarden gedacht. Ze zetten hier of daar maar een paar pony’s of paarden neer en dan is het vooruit met de geit gebazen”.

„Ik heb sterk de indruk, om niet te zeggen, dat ik het zeker weet, dat zulks de bedoeling niet kan zijn en nooit is geweest van de Hippische Sportbond en van onze Federatie”.

„Laat ik het zo zeggen: Er komt verwaarlozing in de sport. Een goe de rij-instructeur komt de paarden ten goede, maar wie piekert daar vandaag de dag feitelijk nog over? Voor mij ligt die zaak heel anders, ik ben nu eenmaal rjsschoolhouder, ik zou niet anders willen. Maar bij mij komt in de eerste plaats het paard, het paard en nog eens het paard”.

„Je moet die beesten namelijk niet zo afjakkeren, zodat ze geen boe of ba meer kunnen zeggen, zodat ze hun hoofd tussen hun voorbenen laten hangen, want dat gebeurt, dat zie ik bij herhaling nee, ik heb m’n ogen gerust niet in m’n zak, ik zal je vertellen, dat je er soms beesten bij ziet lopen van heb-ik-jou-daar, hun rug hardstikke kapot van het zadel, dat er amper af komt omdat „de baas” - laat me niet lachen alsjeblieft - zo nodig zo gauw mogelijk veel geld moet verdienen”.

NIET AFGEBEULD

„Nee, als mijn paarden naar buiten gaan moeten het toevallig paar den wezen, weet je wel, de amazone of de ruiter die er opzit moet

Mevrouw L. Smeenge—Drenthe, eigenaresse van het paardensportcentrum „De Hondsrug” te Borger”.

voelen dat zij of bij een paard onder haar of zijn gat heeft, niet zo’n afgebeeld dier, zo’n stumper van een beest, waarvan je tranen in de ogen krijgt als je zo’n dier aankijkt”.

„Beulen is er niet bij, ik bedoel, je moet zo’n paard niet slaan, nooit, dat vergeet-ie namelijk nooit, zie je, hij krijgt je vandaag of morgen toch, ja zeker, zo’n beest vergeet dat niet. Ik had aanvankelijk stallen voor 40 paarden, we zijn nog bezig met de verbouwing, dat heb je gezien, zodat ik er straks zo’n 70 onderdak kan hebben. Ik heb 2 man personeel, ik werk zelf ook mee, maar laat ik niet zien, dat ze een van mijn beesten slaan, ik duvel ze op staande voet m’n stal uit, wat dacht je!”

„Hoe ik tot ’n paardensportcentrum gekomen ben? Ja, wat wil je, op de boerderij thuis zat je altijd tussen de dieren, dat begrijp je, nou, op een goeie dag koop je een paar pony’s en dan begint het. Ik heb nu zo’n 50 paarden en pony’s, inclusief fokmateriaal en dat is niet zomaar niks”.

IDEALIST,

„In dit vak moet je idealist zijn. Als je dat niet bent, nou, dan zijn je dieren geen rijpaarden meer. Ik had het net over mijn personeel. Wel, daar moet je goed op letten, op dat personeel. Ik heb een paar goeie, daar niet van, maar als het ook anders was vloegen ze er subiet uit, maar dat zei ik al”.

„Tussen een rjsschool, zoals ik heb en een recreatiecentrum, waar wat pony’s en paarden bijlopen - je kent dat wel - zit een hemelsbreed verschil en als dat niet gauw anders wordt, zal het wel zo blijven. Bij mij echter geen flauwekul, wil je paardrijden, of dat leren? Goed best zelfs, maar dan ook aan de slag. Ik neem zelf de leerlingen onderhanden en de instructeur van de Federatie de meer gevorderden want je kunt zo’n man toch niet laten komen om beginnelingen ik-weet-niet-wat bij te brengen?”

MACHTIG

„Ik doe dit werk nu al acht jaar, ik ben er gek op, ik vind het machtig. Het is een prachtisport, ze hoeven bij mij niet over de kop te betalen, nee, maar wel volgens de regels. Jonge mensen moeten in dit vak keihard werken. Willen ze dat niet, dan zijn ze hier niet lang. Je moet je zelf gewoon wegcijferen. Zo is dat”.